

LBRIS

We know
books

AVENTURILE LUI
MOȘ COIOT

de THORNTON BURGESS
Ilustrații de HARRISON CADY

Traducere și adaptare de Brad Florescu

ANACRONIC

I	UN GLAS FOARTE CIUDAT	5
II	PETRICĂ SCAPĂ CU FUGA	9
III	VULPE ROȘCULEȚ FACE O DESCOPERIRE	15
IV	VULPE ROȘCULEȚ, LA SFAT CU BOBI RATON	17
V	ROȘCULEȚ ÎL VIZITEAZĂ PE JIMI PFU	21
VI	JIMI SE IA DUPĂ ROȘCULEȚ	26
VII	O OPRIRE LA BURSUCUL SĂPĂLIGĂ	29
VIII	MOȘ COIOT SE INSTALEAZĂ	34
IX	MOȘ COIOT ÎL ÎNTÂLNEȘTE PE ROȘCULEȚ	37
X	MĂMĂIȚA VULPE ÎN VIZITĂ LA ȚEPURCEL SPINEANU	41
XI	MĂMĂIȚA VULPE ÎI SPUNE O POVESTE LUI ȚEPURCEL	45
XII	MĂMĂIȚA MAI SPUNE O POVESTE	48
XIII	ÎNTÂLNIREA DE LA PÂRÂUL HOHOT	52
XIV	O MINTE IUTE ȘI UNA LENEȘĂ	55
XV	COADA LUI ȚEPURCEL	59
XVI	MOȘ COIOT CEL DEȘTEPT	62
XVII	MĂMĂIȚA VULPE E DATĂ ÎN VILEAG	66
XVIII	MĂMĂIȚA CEA VICLEANĂ	70
XIX	COPOIUL LĂTRUȘ ARE MUSAFIRI	73
XX	URZEALA CEA VICLEANĂ A MĂMĂIȚEI	77
XXI	CUM L-A AJUTAT PETRICĂ PE MOȘ COIOT	80
XXII	DE CE S-A NĂRUIT PLANUL MĂMĂIȚEI	84
XXIII	MOȘ COIOT SE ALEGE C-UN OSPĂȚ	87

Thornton W. Burgess
The Adventures of Old Man Coyote
Ilustrații Harrison Cady
Traducere și adaptare Brad Florescu
Redactor Cella-Maria Cujbă
Tehnoredactor Cristi-Alexandru Dragomir
Toate drepturile asupra acestei ediții aparțin Editurii Anacronic

Mulțumiri Thornton W. Burgess Museum pentru generozitate.
Mulțumiri Ruxandrei Fleșer pentru idee.

© Editura Anacronic, 2025, pentru prezenta ediție

Tiparul executat de XPROMPT

ISBN 978-630-95144-3-1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BURGESS, THORNTON WALDO

Aventurile lui Moș Coiot / de Thornton W. Burgess ; il. de Harrison Cady ; trad. și adapt. de Brad Florescu. - Domnești : Anacronic, 2025
ISBN 978-630-95144-3-1

I. Cady, Harrison (il.)
II. Florescu, Brad (trad. ; adapt.)

821.111

I

UN GLAS FOARTE CIUDAT

– Ia ascultă! zise sconcsul Jimi Pfu.

Tocmai se întâlnise cu Petrică Iepuraș pe Cărăruia Cocârjată, într-un loc scaldat de lumina lunii. *Ia ascultă*, îi zise. De parcă mai era nevoie să-i zică! Petrică ședea deja drept, pe labele din spate, și își ciulise urechile în direcția de unde răsunase mai devreme zgomotul acela neobișnuit. I-auzi, răsună din nou. Nici Petrică, nici Jimi nu mai auziseră vreodată așa ceva. Lui Petrică începură să-i clănțane dinții.

– C...c..ce-a fost asta? șopti.

– Nu știu. Poate-i Buhu Huhurezul, o fi luat-o razna, răspunse Jimi.

– Nu, nu-i Buhu, zise Petrică. El n-ar putea scoate niciodată asemenea sunete.

– Poate-i Narcis Cufundac. L-am auzit odată

la Râul Mare, urla de ziceai că și-a pierdut mințile, răspunse Jimi.

– Nu poate fi nici Narcis, răspunse Petrică îngrijorat. El nu pleacă niciodată de lângă râu. Iar glasul ăsta vine dinspre Lunca Verde. Nu m-aș mira dacă...

Dar Petrică nu-și termină ideea, fiindcă urletul nemaiauzit răsună din nou, de data asta mai aproape. Niciodată nu se mai pomenise așa ceva în Lunca Verde sau în Pădurea Verde. Glasul acela suna ca și cum Buhu Huhurezul, Narcis Cufundac și doi-trei câini bătuți ar fi urlat toți laolaltă. Petrică simți că îi îngheață sângele în vine și se trase mai aproape de Jimi.

– Io cred că-i Puștiul Bunea cu ceva amici. Probabil se joacă, râd, zbiară și asta se-aude, cugetă Jimi.

– Nu cred! E drept, Puștiul și tovarășii lui pot face mare balamuc când se-adună, dar nu ceva atât de groaznic. Jimi, simt că mă ia cu tremurici, răspunse Petrică.

– Ei, na. Pe tine te ia cu tremurici și când îți vezi umbra, i-o tăie Jimi, care în general nu se prea teme de nimic. Ia hai să dăm o fugă până acolo și să vedem care-i treaba.

Ochii iepurelui se bulbucară de frică:

– S...s...să nici nu te gândești la una ca asta, Jimi Pfu! S...s...să nici nu-ți treacă prin cap! Urletul ăsta teribil nu poate ieși decât din gura unei creaturi la

fel de teribile. Vai de capul meu, de ce n-am stat eu acasă, în Bătrânul Zmeuriș?

Chiar atunci, se auzi din nou vocea. Sau erau mai multe voci? Fiindcă uneori părea că sunt două sau trei glasuri suprapuse. Și pe urmă iar suna ca unul singur. Un urllet-chiot-hohot-vaiet. De câte ori se auzea, Petrică se înghesuia în sufletul lui Jimi, până când acesta începu să se cam enerveze.

– Știi ceva? Eu mă duc acasă, zise sconcsul.

– Și eu m-aș duce acasă, da' n-am curaj, spuse Petrică, apucat de tremurici.

– Ete, na! Cineva iute ca tine n-ar trebui să se teamă. Dar dacă ți-e atât de frică, vino și stai la mine.

– Mulțumesc din suflet, Jimi! O să vin și-o să stau la tine-n prag, dacă nu te deranjează.

Plecară împreună spre căsuța sconcsului. Se așezară la intrare, sub lumina blândă a lunii, și ascultară toată noaptea urllet-chiot-hohot-vaietul cel nemaiauzit. Abia târziu, când Maica Vântoasa apărură rostogolindu-se de pe Colinele Purpurii, Petrică își făcu curaj și o porni spre vizuina lui din Bătrânul Zmeuriș.

Se așezară la intrare, sub lumina blândă a lunii, și ascultară toată noaptea urlet-chiot-hohot-vaietul cel nemaiauzit.

II

PETRICĂ SCAPĂ CU FUGA

La prima oră a dimineții, Maica Vântoasa coborâse Colinele Purpurii și-și mânase copiii – pe Brizulețe Vesele – să se joace prin Lunca Verde. Privind-o din pridvorul lui Jimi Pfu, Petrică prinsese curaj. Toată noaptea șezuse acolo alături de sconcs și ascultase urletele acelea stranii care-l îngroziseră. Dar, după prima lumină a zilei celei noi, urletele încetară, iar Petrică se întreba dacă nu cumva totul fusese doar un vis urât.

Își luă rămas bun de la Jimi și porni spre locuința lui din Bătrânul Zmeuriș. Îi venea să alerge cât îl țineau picioarele, dar n-o făcu. N-o făcu atâta vreme cât Jimi încă îl mai putea vedea, fiindcă știa că sconcsul ar fi râs de el dacă-l vedea fugind. Și n-avea curaj să fie luat în râs.

Să ai curaj nu-nseamnă, dragă,
 Să faci vreo faptă creată
 Sau să-ți pui pielea în pericol
 Ca să salvezi o viață.
 Un curajos e cel ce-nfruntă
 Batjocura și hazul,
 Făcând ce știe el că-i bine
 Fără să-i crape-obrazul.

Dar imediat ce se asigură că Jimi nu-l mai vede, Petrică o luă la goană. Cu cât se apropia de Zmeuriș, cu atât iuțea pasul. Alerga o vreme, *țupa-țupa*, apoi se oprea cu urechile ciulite și asculta îngrijorat, apoi iar o lua la goană, apoi iar se oprea să asculte. La una dintre opririle acestea, i se păru că aude niște pași înfundați în spate. Suna ca și cum labelle moi ale lui Vulpe Roșculeț i-ar fi călcat pe urme. Petrică se făcu una cu pământul și rămase nemișcat, ascultând cu răsuflarea tăiată. Pașii înfundați – *pâșa-pâș, pâșa-pâș* – se auzeau din nou, de data asta mai aproape. Petrică nu mai stătu pe gânduri. Țâșni înainte ca un arc și o luă spre Bătrânul Zmeuriș cât putu de iute (adică foarte, foarte iute). Și-n timp ce alerga de mama focului, privi o clipă în urma lui, unde văzu un chip rânjit și fioros. Semăna cu Vulpe Roșculeț, doar că era mai mare și mai înfricoșător. Și era cenușiu la culoare, nu roșcat ca vulpoiul. Petrică alerga cum nu alergase niciodată, fiindcă știa că e viața lui în

joc. Fugea de ziceai că nici n-atinge pământul. Nu se punea problema să mai încerce vechile trucuri cu care-l păcălise de atâtea ori pe Roșculeț, fiindcă nu știa nimic despre veneticul acesta fioros. Poate că era mai șiret decât vulpoiul și i-ar fi dejucat imediat păcăleala.

Petrică începuse să găfâie. I se părea că simte în ceafă răsuflarea fierbinte a străinului. În adâncul sufletului, era convins că glasul acela care-l speriasse peste noapte venea chiar din gâtulejul celui din spatele lui. *Zang!* făcură colții urmăritorului, care încerca să-l apuce de picioare. Petrică prinse puteri nebănuite și alergă încă și mai iute. Bunul și Bătrânul Zmeuriș era aproape, drept în față. Cu trei salturi energice, Petrică ajunsese la intrarea unuia dintre coridoarele lui secrete și se ascunse într-un măraciniș. Și chiar și de acolo, auzi în continuare clănțănitul colților teribili și simți că cineva îi smulge fire de blană din codiță. Apoi, de la intrarea în zmeuriș, se auzi din nou acel urlet-chiot-hohot-vaiet înfiorător care-l înnebunise pe Petrică azi-noapte.

Petrică nu pierdu vremea să-l vadă mai bine pe străin, ci se ușchi în inima zmeurișului, unde căzu lat și încercă să-și vină în fire după alergătură și după spaima ce tocmai o trăsesese.